De Zevende Poort

Heel de Wereld

Deel 1
De Zevende Poort

Deel II
Het Labyrint van de Tijd

Deel III
De Meesters van Shambhala

Deel IV
Het Vijfde Element

Deel V
De Roep van de Grote Moeder

Ton van der Kroon

De Zevende Poort

De Zevende Poort
ISBN: 9789402106183
© 2013 Ton van der Kroon

Fotografie en omslagontwerp
Ton van der Kroon

VAN TON VAN DER KROON VERSCHEEN OOK:

De Terugkeer van de Koning
Het boek voor mannen over liefde, lust en leiderschap

De Mystieke Roos
Relaties en sexualiteit als een weg naar God

Boek der Liefde
Het verborgen evangelie van Maria Magdalena

Heilige Relaties, Heilige Sexualiteit
Een inwijding in liefde

Gaza Dagboek
20 jaar traumahealing in de Gazastrook

WWW.TONVANDERKROON.COM

Voor mijn ouders

‘Wat een rups het einde van de wereld noemt,
noemt de meester een vlinder.’
Richard Bach

Inhoud

Proloog Zuid Frankrijk, 1981 **09**

De eerste poort Groningen, Nederland, 1984 **15**

De tweede poort Glastonbury, Engeland, 1987 **23**

De derde poort Altai, Siberië, 1995 **40**

De vierde poort Montsegur, Frankrijk, 1998 **66**

De vijfde poort Altai 2, Siberië, 1999 **83**

De zesde poort Arunachala, India, 2002 **117**

De zevende poort Jeruzalem, Israël, 2004 **154**

Epiloog Porto Venere, 2011 **187**

Bijlage Profetie Jean de Jerusalem, 1096 **194**

Nawoord **197**

Proloog

DE PROFETIE

Zuid Frankrijk, 1981

Sophia lag op sterven. Tante Sophie, noemden we haar, ook al was ze geen echte tante. Ze was een oude kennis van mijn moeder. Buizen gingen in en uit haar lijf. Naast haar bed stonden machines met lichtjes en knopjes. Haar gezicht was vredig. Haar witgrijze haar, dat anders warrig omhooggestoken zat, lag los op het kussen naast haar gezicht.
Ze was nu drie dagen buiten bewustzijn. Gekke tante Sophie. Ze droeg altijd lange gewaden, had een bril op waarin haar ogen veel te groot leken en haar huis stond vol met stenen kikkers.
We hadden haar gevonden na een telefoontje van mijn moeder. Of we wilden gaan kijken. Ze woonde in Zuid Frankrijk en David en ik waren in de buurt op vakantie. David was negentien en ik zestien. We hadden elkaar leren kennen op de welpen en waren vrienden geworden. David was als een oudere broer voor me. Hij was lang, stil en verlegen en was half Indonesisch. Zijn gitzwarte haren staken wild alle kanten uit. Uren konden we filosoferen over het leven, totdat hij opeens stil werd en zich terugtrok in zichzelf. Dan werd hij onbereikbaar en tuurde in de verte. We hadden besloten samen twee weken door de Pyreneeën te trekken, maar opeens werden we in onze vakantie opgezadeld met een oude tante die ik al jaren vergeten was.
'Je moet erheen.'
'Ja, mam.'
'Beloof het me.'
'Ja, mam.'
'Ik ben er niet gerust op. Ze klinkt helemaal niet goed.'
'Ja, mam.'
We reden door de heuvels van de Montaigne Noir naar het afgelegen dorpje waar ze woonde; een kerk, twee straten, een pleintje en het oude en vervallen huis van tante Sophie. Daar zat ze, pontificaal, midden in haar bibliotheek, rustig dood te gaan. Ze hijgde als een ossenkar en iedere ademstoot kon de laatste zijn. De boeken om haar heen roken muf en vochtig. Het was er veel te koud.
'Sophia, tante Sophie! Ik ben het. Ton.'
Ze reageerde niet en keek wazig voor zich uit. David belde de dokter en toen die na een half uur aankwam en haar onderzocht, stond zijn gezicht bedenkelijk.
'Ze moet direct naar het ziekenhuis.'

Als ze nog langer in haar huis zou zitten zou ze doodgaan. Haar bloeddruk was veel te laag en ze had een zware longontsteking.
'Is ze familie?' vroeg de dokter en hij nam me mee richting de keuken.
'Nee, een oude kennis,' zei ik in mijn beste Frans.
'Ik weet niet of ze het haalt. Ze is zeer verzwakt. Ik moet haar een middel geven om haar aderen te versmallen, zodat de bloeddruk stijgt. Anders overleeft ze de rit niet. Waar is de telefoon?'
De dokter belde de ambulance en David en ik bogen ons weer over tante Sophie.
'Je moet naar het ziekenhuis,' spelden we haar voor, zoals je met hardhorende mensen doet.
'Chris, ben je daar?' vroeg ze.
'Chris is er niet, Tante Sophie,' zei ik. Chris was haar man die al vijf jaar daarvoor overleden was. 'U moet opgenomen worden.'
Opeens werd haar blik helderder en haar ogen lichtten op.
'De poort, de zevende poort,' zei ze met grote ernst.
'Het is goed,' zei David, 'Rust maar, Sophia. De ambulance komt eraan.'
Tante Sophie was altijd een beetje gek. Een soort hippie die op jonge leeftijd naar Zuid Frankrijk was verhuisd en daar te midden van haar enorme verzameling boeken haar tijd doorbracht. Haar tuin keek uit op een grote wijngaard.
'Pak m'n tas,' zei ze gedecideerd.
'Rustig, tante Sophie.'
'Misschien wil ze spullen mee voor in het ziekenhuis?'
David zocht de tas.
Ze keek me verward aan en pakte mijn hand.
'Chris?'
'Nee, Ton.'
'Jullie moeten de zevende poort vinden.'
'Ik weet niet wat u bedoelt, tante Sophie.'
'Luister, ik heb niet lang meer,' en ze hapte naar adem. 'Er zijn zeven poorten, je moet de zevende poort vinden…De profetie.'
'Wat is dat, de zevende poort?'
'In mijn tas…'
David kwam aanlopen met haar tas en op dat moment kwam de ambulance aan. Tante Sophie zeeg achterover en de dokter en het ambulancepersoneel namen de situatie over.

Ze kreeg een verdovend middel dat haar kalmeerde, haar spieren uitschakelde zodat al haar energie bewaard bleef voor haar hart. Ze werd naar het ziekenhuis vervoerd en raakte niet meer bij bewustzijn. Drie dagen lag ze inmiddels buiten westen, en droomde over vrediger zaken.
We kwamen iedere dag even langs om te kijken hoe het met haar ging.
'Jullie moeten wel langs gaan, hè?'
'Ja, mam.'
'Zorgt iemand voor haar eten en drinken?'
'Ja, mam'.
'Arme Sophie…'
Mijn moeder kende Sophie van vroeger. Ze was een soort huisvriendin geworden en kwam regelmatig langs. Op een dag was ze vertrokken naar Zuid Frankrijk.
'Typisch iets voor Sophie,' zei mijn moeder. Ze hadden contact gehouden, maar 'je weet hoe dat gaat,' zei mijn moeder.
Nu was ze oud; een klein, oud mensje, met lang wit haar, lange knokelige vingers en een dunne mond. Haar ogen waren gesloten en ze ademde via een buis in haar keel.
Ik zag haar tas naast haar bed staan en herinnerde me wat ze had gezegd toen we haar aantroffen drie dagen geleden. In mijn tas…
Ik keek in haar tas en vond alleen allerlei rommel. In het achtervak zat een stuk vergeeld papier met Franse tekst. Het leek een soort gedicht.
'Après le mille ans…'
De duizend jaar, na de eerste duizend jaar. Ik keek naar de naam die eronder stond: Jean de Jerusalem, 1096. Dát was oud.
Ik stopte het in mijn zak, kuste tante Sophie op het voorhoofd en vertrok.

'Wat is dit?' vroeg David.
'Een perkament, een soort Franse voorspelling.'
'Uit Jeruzalem?'
'Nee, de man heet Jerusalem, of-ie daar vandaan komt weet ik niet.'
David pakte de tekst, ging aan tafel zitten en begon te vertalen. Hij las enkele alinea's voor.
Wanneer er duizend jaar verstreken zijn na de eerste duizend jaar
zullen de wegen van de ene kant van de aarde en de hemel
naar de andere kant lopen
De wouden zullen opnieuw bebost zijn

en de woestijnen zullen geïrrigeerd worden
Al het water zal weer zuiver worden
De aarde zal als een tuin zijn
waarin de mens waakt over alles wat leeft
Hij zal alles wat hij vervuild heeft opruimen
De hele aarde zal hij als zijn woonplek beschouwen
en wijselijk zal hij aan de dagen van morgen denken.

Wanneer er duizend jaar verstreken zijn na de eerste duizend jaar
zal de mens het luchtruim veroverd hebben
Hij zal sterren creëren in de grote, donkere blauwe zee
en hij zal op zijn stralende schip uitvaren
als een nieuwe Ulysses, metgezel van de zon, op zijn hemelse Odyssee.
Maar hij zal ook opperleenheer van het water zijn
Hij zal grote nautische steden bouwen
die zullen leven van de oogst van de zee
Hij zal zo in iedere streek van het grote aardvlak wonen
en niets zal hem verboden zijn.

Wanneer er duizend jaar verstreken zijn, na de eerste duizend jaar,
zal de mens op zoek gaan naar de graal, het vrouwelijke principe dat hem heelheid en verbondenheid zal brengen na de periode van duisternis en afgescheidenheid.
Hij zal de stem in zijn binnenste horen en volgen.
De zevende poort die gesloten is zal opnieuw geopend worden, en de stralen van het licht zullen de aarde omhullen.
De zevende poort kan slechts geopend worden door hem die door de zes poorten is gegaan en het gezicht van de duivel heeft aanschouwd.
Wie de zevende poort opent, zal drie keer sterven en opnieuw geboren worden.
Zo zij het.

1096, Jean de Jerusalem

‘Wat moeten we hiermee?’ vroeg David.
‘Ik weet het niet. Sophie heeft het aan ons gegeven.’
‘En heeft ze nog iets gezegd?’
‘Dat we de zevende poort moesten vinden. Ze had het over zeven poorten.’

‘Dat is toch absurd.’
‘Lijkt me ook.’
‘Misschien is ze niet helemaal goed bij haar hoofd.’
‘Maar die voorspelling dan?’
‘Geen idee. Misschien heeft iemand het verzonnen.’
We besloten de zaak te laten rusten, en brachten de vakantie met andere zaken door. Allengs vergaten we het hele voorval, de voorspelling, de zeven poorten en tante Sophie.

DE EERSTE POORT

DE EERSTE POORT IS DE POORT VAN ONWETENDHEID. DE MENS IS NOG GEHEEL GESLUIERD MET HET SLUIER DAT TIJDENS DE INDALING VAN DE ZIEL OVER HET LICHAAM WORDT GEWORPEN. DE ONWE-TENDHEID LEIDT TOT VELE PROBLEMEN EN ILLUSIES EN HOUDT DE ZIEL GEVANGEN IN HET AARDSE SPEL DER DUALITEITEN. DE WERELD IS DE WERELD VAN DE ZINTUIGEN. DIT SLUIER KAN WORDEN OP-GELICHT DOOR TWIJFEL EN VRAAGSTELLINGEN. 'IS DIT WAT ER IS? WIE BEN IK? WAT DOE IK HIER? WAAR KOM IK VANDAAN? WAT IS MIJN WARE NAAM?'

Groningen, november 1984

De hoogvlakte eindigde abrupt. Voor ons lag een brede, uitgestrekte vallei, droog en kaal. Tot aan de horizon waren er maar twee kleuren te zien: het hard-blauw van de lucht en het wit van de vlakte. Heel in de verte, in het midden van ons blikveld en in dezelfde kleur als de vlakte, lag een kleine berg. Het was het einddoel van onze reis.

Ik keek David van opzij aan. Hij tuurde over de vlakte.

'Als we doorlopen zijn we er voor de middag,' zei hij. We vonden een pad naar beneden via een smalle kloof, uitgesleten door een riviertje dat in andere tijden naar de vlakte gestroomd moest hebben. Nu was er niets anders dan rotsen en enige dorre struiken.

Onderaan gekomen leek de berg veel verder weg dan we vanaf het uitzicht boven hadden gedacht. We begonnen zwijgend de tocht over de vlakte die bezaaid lag met stenen, dor hout en enkele restanten die herinnerden aan vroeger tijden. Uren liepen we onder de brandende zon, soms naast elkaar, soms achter elkaar. We hadden onze rugzakken op en twee flessen water bij ons.

Aan het eind van de middag bereikten we de berg met bovenop de resten van een burcht. We klauterden naar boven en namen een moment om terug te kijken over de vallei. Aan de einder zagen we de oprijzende wand van de hoogvlakte die we die ochtend verlaten hadden. Het wit van de stenen was veranderd in een warme pasteltint door de laaghangende middagzon, maar het maakte de vlakte niet minder leeg. Behalve enkele vogels hoog in de lucht was er geen spoor van leven te bekennen. De burcht was, net als de gehele vallei, verlaten en stil. Ooit had hier het leven doorheen gestroomd. Brede oevers met groene weiden, bossen, kleine weggetjes waarover de boeren hun oogst naar de burcht brachten om het daar te verkopen aan de burchtbewoners, of aan de langstrekkende kooplui. De burcht was het hart geweest van dit welvarende en overvloedige land en de rivier was de levensader waaromheen al het leven zich afspeelde. Maar de tijd was veranderd, de rivier was droog komen te liggen en de mensen waren weggetrokken. De zon had uiteindelijk alles veranderd in een droge en lege ruimte. Hier, op deze verlaten plek, liep onze reis ten einde.

Nu we zo dichtbij waren maakte de tijd niet meer uit. Het enige dat we wisten was dat dit de plek moest zijn die ons was opgedragen.

Beiden zochten we onze eigen weg naar binnen, tussen de afgebrokkelde muren en nog bestaande poorten door. Er was niet veel meer over van wat ooit een imposante burcht moest zijn geweest. In het midden van de burcht stond een poort, waaraan drie katrollen en een touw hingen. Het touw, dat boven aan de poort was vastgemaakt, slingerde zich rond de linker katrol, die het kleinst was, vervolgens over de middelste en grootste katrol en daarna onder de rechterkatrol om daarna weer omhoog te gaan. Ik was gefascineerd door de sierlijke vorm die het touw daardoor aannam, als een symbool of letter uit een alfabet dat ik niet kende. En terwijl ik keek gebeurde waar ik voor gekomen was. Ik voelde plotseling de aanwezigheid van de stem, die me hier naar toe had geleid. Een stem, die vanuit de diepte onder me leek te komen, uit een andere wereld, vormloos maar voelbaar. Zonder woorden, en toch letterlijk te verstaan. Ik hield mijn adem in, en hoorde hoe de woorden door de stenen heen drongen en na-echo-den in mijn hoofd: 'Dit is de eerste poort. laat je leiden door het teken. Het maakt niet uit waar je gaat. De weg ontvouwt zich van binnenuit, niet volgens plan en toch zeer gericht. Laat je leiden. Er valt niets te vrezen. De wereld zal zich stilzetten en omdraaien om opnieuw tot leven te komen. Laat je leiden en kies de weg die ik voor je uitgestippeld heb. Het is je grootste vervulling, je grootste uitdaging en je grootste liefde. Ga op weg en laat je leiden. Onthoud het teken'.

Ik werd wakker en keek verdwaasd op de wekker, die me in één ogenblik uit de roes van de droom haalde. Negen uur. Shit. Te laat. Ik sprong uit bed, trok met mijn ene hand mijn kleren aan en maakte met de andere een boterham klaar. Ik keek uit het raam en zag een natte en koude mist buiten. Groningen kon in de winter grauw, grijs en guur zijn. De wind had vrij spel op de kale weilanden die ten noorden van de stad lagen en blies via de buitenwijken tot in het hart van de stad: de Grote Markt met het stadhuis en de oude Martinitoren.
Ik woonde op een kleine zolderkamer, op tien minuten afstand van het centrum. Het college waar ik naar toe moest was om negen uur begonnen en de weg er naar toe duurde 30 minuten, 20 als ik snel fietste. Ik sprong de trap af, pakte mijn fiets en reed ondergedoken in mijn jas door de mist naar het universiteitscomplex in het noorden van de stad.

Ik rende het universiteitsgebouw binnen en ging door de gangen naar de bovenste ingang van de collegezaal. Daar kon ik ongemerkt op één van de achterste rijen aanschuiven. Ik studeerde Bedrijfskunde en het vak Rechten vormde daar een onderdeel van. Ik schreef enige aantekeningen van mijn buurman over. Ik worstelde me door de eentonige woordenbrij van wetten, rechtsregels en voorbeelden. Casus Hoogeboom versus Scheltema. Het college was net zo stoffig als de wetboeken van mijn vader die ik vroeger in het hok onder de dakrand vond. De betreffende docent, verscholen achter zijn televisiebril met dikke glazen, was de ultieme verpersoonlijking van de grijze, levenloze wereld die ik uit plichtsbesef trachtte te begrijpen, maar die smaakte als een bord droge pap. Ik had de neiging weg te rennen, maar in plaats daarvan bleef ik zitten, want het was mijn enige concrete houvast in die tijd en de wereld van de geheimen en mysteries was nog ver buiten bereik. Ik had mij voorgenomen alle colleges weer te volgen, en me niet over te geven aan dagdromerij. Samen met David, die in Groningen filosofie was gaan studeren, vluchtte ik regelmatig uit de collegezalen. Op zijn motor toerden in het wildeweg door de eindeloze wereld van het Groningse platteland. We lazen 'The Doors of Perception' van Aldous Huxley, rookten joints en verloren ons in wilde plannen over een betere wereld en aan science-fiction-achtige fantasieën. Of we filosofeerden urenlang over de nieuwste natuurkundige ontdekkingen van Fritjof Capra, die oosterse mystiek met westerse quantummechanica in verband bracht. Ik had een onstilbare honger en interesse naar alles wat met metafysica te maken had. Het zette de wereld in een perspectief waar nog geheimen en mysteries waren, waardoor de grijzige realiteit kleur en diepte kreeg, en er een dimensie aan werd toegevoegd. Een dimensie waar ik hevig naar verlangde, maar die geen waarheidsgehalte had in de wereld waarin ik was opgegroeid. Als kind had ik visioenen gehad van een andere wereld en er tekeningen of gedichten over gemaakt, maar langzaamaan was ik het contact met die andere wereld verloren. Ik werd een dromer en tegen de tijd dat ik de middelbare school af had stonden mijn ogen wazig en naar binnen gekeerd. De wereld van de geheimen en de mysteries, die ik ooit zo gewoon had gevonden, was voorgoed verdwenen. Ik herinnerde wat mijn moeder ooit tegen me had gezegd: 'Ik ben altijd bang dat je op een keer met een plof op de aarde terecht gaat komen'. Dat was inmiddels gebeurd, en zou nog vele malen vaker voorkomen.

Toch bleek het dromen niet helemaal voorgoed verdwenen te zijn. Ergens, in een hoekje van mijn geest, was er een kamer die nog gevuld was met beloftes en vervlogen herinneringen, maar de weg er naar toe was allang vergeten. Ik kon er naar kijken, maar ik kon er nog niet bij. Maar vanuit de andere wereld leken er kleine aanwijzingen te komen die als witte steentjes op het pad de weg terug naar huis aangaven. De droom van die nacht leek daar een van te zijn en hield me in de ban.
Ik tekende de kantlijnen van mijn collegeschrift vol met het teken dat ik in mijn droom had gezien: de slingervorm van het touw dat aan de poort hing. *De eerste poort….* Flarden van de droom kwamen terug. De lege vlakte deed me denken aan de leegte die ik op dat moment voelde: ik had net mijn eerste relatie achter de rug. Het had precies een jaar geduurd.
Een jaar lang had ik hard gewerkt, een dubbele studie gevolgd, zat in een studentenbestuur en had mijn eerste relatie. Ik had geprobeerd als een jongleur de verschillende ballen in de lucht te houden en daarbij vooral te blijven glimlachen, maar de glimlach werd steeds pijnlijker en de momenten van machteloosheid steeds groter. Aan het eind van het jaar vielen alle ballen in één keer op de grond en ik kon ze niet meer oprapen.
De zomervakantie was gekomen, de colleges stopten, het studentenbestuur had zomerreces, al mijn vrienden waren op vakantie en mijn vriendin maakte het uit. Ze kwam van het Friese platteland, was een opgewekte en stevige meid, die hield van plezier en wist van aanpakken. Het onrustige zoeken dat achter mijn joviale manier van doen schuil ging, begon steeds meer te contrasteren met de eenvoudige manier van leven van het land en de boerderij van haar ouders. Ik had gekozen voor de wereld van theater en spel, van spiritualiteit en boeken. Ik was op zoek, voortgedreven door motieven die ik zelf ook niet wist, en mijn geest zocht een uitweg uit het labyrint van illusies en halve waarheden die ik in de wereld om me heen zag. Maar in plaats van me eruit te leiden, raakte ik steeds dieper in het labyrint verzeild. Toen mijn vriendin dan ook haar jeugdliefde uit het dorp tegenkwam, die al haar idealen van een eenvoudig, sportief en tevens Fries leven beantwoordde, was haar afscheid definitief. Ik probeerde me aan alles vast te grijpen, uit angst voor de gapende afgrond onder mijn voeten, maar er was niets dat mijn val kon verhinderen. Ik viel en viel. Onderaan gekomen bevond ik me in de donkere en eenzame wereld waar ik enkele maanden in zou ronddwalen, voordat er enig licht van

inzicht en herkenning naar binnen zou schijnen. Ik was een half jaar volledig doodgeslagen, en kon geen enkel gevoel toelaten. Ik kon niet huilen en ook niet lachen, ik kon niet kwaad worden noch de moed bij elkaar rapen om me eroverheen te zetten. Ik was dood van binnen en dwaalde rond in een enorme leegte, een donkere, pijnlijke en naakte leegte.
Ironisch genoeg kwam ik de vakantiemaanden door op een boerderij. Ik kon me stilletjes schikken in het vaste ritme van het boerenbedrijf, van 's morgens vroeg opstaan, koeien melken, aardappels oogsten en tussen de middag een stevige aardappels-vlees-groente maaltijd met gele vla met bessen toe. De rust en de eenvoud stilde het zwarte gat in mijn maag, een knagende pijn.
Ik was blij toen de vakantie was afgelopen, vrienden weer terug kwamen en ik de leegte gedeeltelijk kon vullen met mijn studie. In de maanden die volgden hielp een studentenpsycholoog me weer de eerste stappen te zetten op het pad van zelfvertrouwen. De blik in de donkere, gapende leegte zou ik niet meer kwijtraken, maar dat heeft me uiteindelijk nooit gespeten. Het werd het beginpunt van een lange ontdekkingsreis, die veel verder zou gaan dan ik ooit kon vermoeden.

Na afloop van het college slenterde ik door de stad. Ik had mijn goede voornemens aan de kant gezet, ging niet naar het college Informatica maar had mij verdiept in een klein boekje dat ik in een boekenwinkel had gevonden. De titel van het boekje was 'HIJ' en handelde over de mythe van Parcival.
De jonge en naïeve held uit het verhaal sprak me zeer aan. Ik herkende zijn dromen en idealen, zijn drang naar avontuur en het verlangen om onder moeders rokken vandaan te komen. De hele wereld waarin ik me bevond leek een soort voortzetting van mijn opvoeding thuis en op school. Er werd je verteld wat je moest doen en wat je niet moest doen, hoe je je moest gedragen en wat je behoorde te leren. Voor honderden guldens aan boeken had ik uitgegeven en hun kennis naar binnengeslokt, om het vervolgens te kunnen reproduceren tijdens de tentamens. Waar was het echte leven? De vrijheid om te ontdekken, om de wereld in te gaan? En hier was een jonge held die de sprong waagde in het onbekende, zijn moeder achterliet en vertrok.
Ik las het verhaal over de graalburcht die hij op zijn reis tegenkwam; een burcht op een berg in een kaal en doods land, en ik werd getroffen door de gelijkenis met de burcht uit mijn droom. In de burcht ving

Parcival een glimp op van de graal. Ik had in mijn droom een vreemd symbool gezien in de vorm van een touw dat aan een poort hing, en vervolgens woorden gehoord die uit de aarde kwamen. *Onthoud het teken…* Ik had het teken helder voor ogen, maar wist er geen enkele betekenis aan te geven. Die avond kwam het antwoord, toen ik repeteerde met de theatergroep waarin ik speelde.

'Ik kan niet meer. Ik ben op en ik voel me niet lekker. Ik wil graag naar huis.' De regisseur van de theatergroep keek me aan.
'OK, Ton,' zei hij, ' Ik wil niet dat opgeeft. Ik ga vanavond met je werken en zal je net zo lang begeleiden tot je er bent.'
Ik legde mijn lot in zijn handen en besloot te blijven. De andere groepsleden zaten op de tribune, terwijl ik met de moed der wanhoop aan de rand van het speelveld stond.
'Als je klaar bent, stap je het speelveld op en ga je spelen. Je mag niet nadenken, en je mag niet naar mij kijken. Speel op impuls. OK, begin maar'.
Ik schoof mijn masker over mijn gezicht en stapte de speelvloer op. Ik probeerde niet na te denken, maar ondertussen vlogen er honderden gedachten door mijn hoofd: *'Is dit goed? Sta ik voor gek? Wat denken ze van mij? Dit is niks…'*
'OK, Ton, opnieuw. Ga weer buiten het veld staan en stap erin als je klaar bent.'
Ik zuchtte en stapte opnieuw op het veld. *Waarom kreeg ik geen concretere opdracht? Of een tegenspeler? Dit was te moeilijk. Gewoon spelen, zonder enig thema of doel. Ik wist niet waar ik het zoeken moest. Ik kon wel huilen achter het masker.*
'Opnieuw.'
Drie, vijf, tien, vijftien keer moest ik opnieuw het veld instappen, zonder te weten wat er ging gebeuren, alleen geconfronteerd te worden met de leegte.
'Je zit pas op 80 procent', riep de regisseur. Achter het masker droop het angstzweet van mijn gezicht. *Hoe kon ik ooit spelen als er niets was, dan alleen die lelijke versleten blauwe geribbelde vloerbedekking. Uiteindelijk bleef er niet anders over dan de grote gapende leegte. De leegte van het speelveld, de lege vlakte uit mijn droom en de leegte in mijn hart. Er was hier niets, behalve…* behalve een heel klein pluisje dat ergens op het kleed lag en opeens mijn aandacht trok. Ik keek naar het pluisje, kwam dichterbij, mijn masker